

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Μια ακόμα 24ωρη απεργία προκηρύσσεται από τους εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, αυτή τη φορά με το σύνθημα να μην περάσει το πολυνομοσχέδιο των απολύσεων και των διαθεσιμοτήτων στον δημόσιο τομέα που βυθίζει την κοινωνία ακόμα περισσότερο στην εξαθλίωση. Ένα περιεχόμενο που επανέρχεται κάθε φορά όταν αποφασίζουν να κυρήξουν μια 24ωρη ή 48ωρη απεργία η οποία χρησιμοποιείται ως βαλβίδα αποσυμπίεσης της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής. Αυτοί που κάνουν πίσω σε όλες τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης και συνδιαλέγονται με τους κυβερνώντες και την εργοδοσία, αυτοί που κατέχουν εξέχουσες θέσεις στα κόμματα τους, είναι οι ίδιοι που καλούν για λίγες ώρες να απεργιάς και μάλιστα μέσα σε ένα πλαίσιο ηττοπάθειας. Είναι οι ίδιοι που όχι μόνο δεν πλαισίωσαν αλλά ξεπούλησαν τον αγώνα των εκπαιδευτικών, οι οποίοι επιστρατεύθηκαν πριν καν ακόμα ξεκινήσουν να απεργούν. Είναι οι ίδιοι που συναίνεσαν στο κλείσιμο της δημόσιας τηλεόρασης χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα για τους 2.600 απολυμένους της.

Η επίθεση από το κράτος και το κεφάλαιο, έχει οξυνθεί σε τέτοιο βαθμό που δεν αφήνει πια περιθώρια για το ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός απέναντι στον οποίον πρέπει να κινηθούμε επιθετικά. Για μας τους αναρχικούς, όποιο και αν είναι το προσωπείο που φοράει το κράτος σε κάθε εποχή ανάλογα με τις επιδιώξεις του είναι ο εχθρός της ζωής μας και της ελευθερίας μας, είναι ο υπεύθυνος για όλα τα δεινά των από τα κάτω. Υπήρχε περίοδος όπου ο καπιταλισμός έκανε την επιλογή του λεγόμενου κοινωνικού κράτους. Διεκδικήσεις των εργαζομένων και των αδύναμων της κοινωνίας έβρισκαν μέσω διεκδικητικών αγώνων με μεταρρυθμιστικά προτάγματα κάποια απήχηση στον κρατικό μηχανισμό και ορισμένες φορές ικανοποιούνταν κάποια αιτήματα. Στη σημερινή συγκυρία, το να πιστεύει κάποιος αυτό και μάλιστα να εκφράζεται επίσημα ως θέση από τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ αλλά και τα κόμματα της Αριστεράς είναι ανεδαφικό, υποκριτικό και κρύβει σκοπιμότητες.

Και πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς, όταν αυτοί που «ντύνουν» τους κοινωνικούς αγώνες με τέτοια αιτήματα έχουν θέσεις στον κρατικό μηχανισμό; Χέρι που σε ταΐζει δεν το δαγκώνεις λέει ο λαός πολύ εύστοχα. Τα εκατομμύρια των από τα κάτω όμως δεν έχουν να περιμένουν τίποτα. Και όσο βαθαίνει η κρίση τόσο μεγαλύτερη θα είναι η επίθεση που δεχόμαστε, τόσο θα ανεβαίνουν τα ποσοστά αυτοκτονιών, τα ποσοστά ανθρώπων που δεν έχουν να φάνε και η εξαθλίωση θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια σε ανθρωπιστική κρίση.

Απορρίπτοντας την ψευδαίσθηση ότι με ολιγοήμερες και αποσπασματικές απεργίες μπορεί να αλλάξει κάτι, ως αναρχικοί, υποστηρίζουμε και προτάσσουμε την Πολιτική Γενική Απεργία Διαρκείας ως μόνη διέξοδο για να ανατρέψουμε τα σχέδια των κυρίαρχων για “ησυχία, τάξη και ασφάλεια” και να την μετατρέψουμε σε ασυμφιλίωτο απεργιακό αγώνα διαρκείας με καταλήψεις σε χώρους δουλειάς και δυναμικές κινητοποιήσεις για να παγώσει ολόκληρη η παραγωγή, για να μείνουμε στους δρόμους παλεύοντας μέχρι την ολική ανατροπή.

Με αυτά τα δεδομένα, τα αιτήματα και οι διεκδικήσεις πρέπει να μπουν σε μια νέα βάση, η οποία θα ορίζεται από τα κάτω και θα απηχεί τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας, οι οποίες για να ικανοποιηθούν αναπόφευκτα θα πρέπει να έρθουν σε ευθεία ρήξη με το κράτος και το κεφάλαιο. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ούτε θέλει ούτε μπορεί να οργανώσει έναν αγώνα μέχρι τέλους. Πρέπει μέσα από νέες μορφές αυτοοργάνωσης να κάνουμε πράξη το σύνθημα για μια Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας μέχρι να τους ανατρέψουμε, για να ανοίξουμε το δρόμο της οριστικής ρήξης με το κράτος και το κεφάλαιο. Αυτοί έχουν πάρει τις αποφάσεις τους, ώρα να τις πάρουμε και εμείς!

ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΜΠΛΟΚ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ

ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΚΗΔΕΜΟΝΕΥΤΟ ΤΑΞΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ